

- навчання персоналу для обслуговування клієнтів;
- в разі потреби, відшкодувати організації оплачену за допомогою карти суму у встановлені в договорі терміни [3, с. 1102].

Сучасні ринкові відносини зобов'язують всіх його учасників освоювати інноваційні технології. Еквайринг є найкращим інструментом захисту від шахрайських дій як зі сторони покупців, так і зі сторони продавців.

Література.

1. Еквайринг. Фінансова абетка. URL: <https://suspilne.media/2054-ekvajring-finansova-abetka> (дата звернення: 02.04.2020).

2. Казанова М. Еквайринг у роздрібній торгівлі: облікові питання в юросіб. URL: <https://buhgalter911.com/uk/journals/buh911/2020/march/issue-11/article-107523.html> (дата звернення: 02.04.2020).

3. Здір В.А., Дернова І.А. Сутність еквайрингу, його види та переваги. *Економіка і суспільство*. 2017. № 13. С. 1100-1004. URL: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/13_ukr/184.pdf (дата звернення: 02.04.2020).

ОБЛКОВА ПОЛІТИКА ПІДПРИЄМСТВ ЩОДО МАЛОЦІННИХ ПРЕДМЕТІВ

Лактіонова Н.С., студентка,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

Згідно з Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» підприємство самостійно визначає за погодженням із власником (власниками) або уповноваженим ним органом (посадовою особою) відповідно до установчих документів облікову політику підприємства. Міністерство фінансів України рекомендує у розпорядчому документі про облікову політику наводити принципи, методи і процедури, які використовує підприємство для ведення бухгалтерського обліку, складання і подання фінансової звітності та щодо яких нормативно-правовими актами з бухгалтерського обліку

* Науковий керівник – Маренич Т.Г., д.е.н., професор

передбачено більш ніж один варіант, а також попередні оцінки, які використовуються підприємством з метою розподілу витрат між відповідними звітними періодами. Одноваріантні методи оцінки, обліку і процедур до такого розпорядчого документа включати недоцільно. Облікова політика може враховувати організаційно-правову форму підприємства, галузеві особливості економічної діяльності, обсяги виробництва тощо.

При розробці облікової політики за міжнародними стандартами необхідно враховувати всі існуючі стандарти МСФЗ і МСБО, особливо МСБО 1 «Подання фінансової звітності» та МСБО 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки». Згідно з МСБО 8 облікові політики – це конкретні принципи, основи, домовленості, правила і практика, які застосовуються при складанні та поданні фінансової звітності. У МСФЗ термін облікові політики має більш широке поняття і визначає не тільки методи і принципи, а й підстави, домовленості, правила і практики, які використовуються при складанні та поданні фінансової звітності.

Розробляючи облікову політику, треба знати, які саме елементи слід до неї включати. Узагальнило цю інформацію Міністерство фінансів України в Методичних рекомендаціях № 635. Однак першоджерелом, звісно, є Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» та національні або міжнародні стандарти, а також Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку по окремих об'єктах. В контексті теми дослідження актуальними є Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку запасів, затверджені наказом Міністерства фінансів України від 10.01.2007 р. № 2.

При розробці облікової політики за вимогами МСФЗ щодо МШП підприємства враховують положення МСБО 2 «Запаси». Спеціальних правил обліку малоцінних та швидкозношуваних предметів у міжнародних стандартах немає, оскільки їх не виділяють в окремий різновид запасів. Детальна регламентація обліку МШП та виробничих запасів відсутня щодо оцінки запасів, отриманих в обмін на інші запаси, безкоштовно отриманих, внесених як внесок до статутного капіталу, обліку транспортно-заготівельних витрат, операцій з нестач і втрат від псування запасів. Тому в наказі про облікову політику

підприємство повинно зазначити всі ці підходи, а також методи оцінки запасів для визначення їх собівартості, які воно обирає (стандартних витрат; роздрібних цін; конкретної ідентифікації; ФІФО (перше надходження – перший видаток); середньозваженої собівартості).

Література.

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 р. №996 – XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.help/article/polozhennya-standart-buhgalterskogo-obliku-9>.

3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 2 «Запаси» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_021.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНА ОСНОВА ОРГАНІЗАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ МОНЕТАРНИХ АКТИВІВ

Ликова В.В., студентка,
Сумський національний аграрний університет*

Кожне підприємство володіє різними видами активів. Взагалі, активи – це ресурси підприємства які допомагають йому генерувати грошову вартість або перетворюватися на грошову вартість.

Нормативне регулювання бухгалтерського обліку монетарних активів має важливе значення для забезпечення повного та достовірного облікового відображення інформації про грошові активи суб'єктів господарювання.

Монетарні активи є досить актуальними у зв'язку з тим, що в процесі грошового обігу вони найкраще реалізують та проявляють інтереси суб'єктів ринку, також вони відносяться до недостатньо досліджених категорій бухгалтерського обліку, поява якої викликана впровадженням П(С)БО 21 «Вплив змін валютних курсів».

* Науковий керівник – Назаренко О.В., д.е.н., професор